

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ.

σάλπιγγες ἀκούονται πάλιν, ἐγγύτερον. Ἡ δὲ Μπεττίνα νομίζει ὅτι ἀκούει καὶ τὸν κρότον τῶν τροχῶν. Καταβάλλει πάσας αὐτῆς τὰς δυνάμεις . . . βλέπει τὸ ἄνδρῶν . . . ἔφθασεν . . . ἐν καιρῷ ! Εἶκοσι μέτρα μακρὰν παρατηρεῖ τοὺς λευκοὺς ἵππους τῶν σαλπικτῶν καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ βλέπει κυμαينوμένην ἀμυδρῶς πως ἐν τῇ ὁμίλῃ τὴν μακρὰν γραμμὴν τῶν τηλεβόλων καίτων ἀμαξίων. Σταθεῖσα δὲ ὑπὸ τινὰ τῶν γηραιῶν φιλυρῶν τῶν περισοιχιζουσῶν τὸ ἄνδρῶν, παρατηρεῖ καὶ ἀναμένει. Μεταξὺ τοῦ συγκεχυμένου ἐκείνου ὁμίλου τῶν ἱππέων εἶνε καὶ ἐκεῖνος. Θὰ δυνήθῃ ἀρά γε νὰ τον ἀναγνωρίσῃ ; Ἀλλὰ θὰ τὴν ἴδῃ καὶ ἐκεῖνος ; Θὰ τύχῃ τίποτε νὰ τον ἀναγκάσῃ νὰ στρέψῃ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἐδῶ ;

Ἡ Μπεττίνα εἰςῆλθει ὅτι εἶνε ὑπολογαχὸς τῆς δευτέρας πυροβολαρχίας τοῦ συντάγματος του. Εἰςῆλθει δὲ ὅτι ἡ πυροβολαρχία σύγκειται ἐκ τηλεβόλων ἑξ καὶ ἑξ ἀμαξίων. Εἶχε δὲ μάθῃ καὶ τοῦτο παρὰ τοῦ πατρὸς Κωνσταντίου. Πρέπει λοιπὸν νὰ διέλθῃ πρῶτον ἡ πρώτη πυροβολαρχία, τοῦτέστι νὰ μετρήσῃ ἑξ τηλεβόλα, ἑξ ἀμαξία, καὶ ἔπειτα θὰ ἔρχεται ἐκεῖνος . . .

Καὶ τῷ ὄντι, ἰδοὺ ἐκεῖνος περιτετυλιγμένος ἐν τῷ πλατεῖ μανδύα του, καὶ πρῶτος αὐτὸς τὴν βλέπει καὶ τὴν ἀναγνωρίζει. Διερχόμενος ὁ Ἰωάννης ἀνεμνήσθη ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀνδρῶν ἐκείνου ἐσπέραν τινὰ περὶ λύχνων ἀφὰς συμπεριεπάτει μετ' αὐτῆς, ὕψωσε λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐκεῖ ἀκριβῶς ἔνθα ἐνεθυμεῖτο ὅτι τὴν εἶδεν, ἐπανεῦρεν αὐτήν.

Τὴν προσαγορεύει ἀποκαλύπτων τὴν κεφαλὴν καὶ ἀσκεπῆς περιστρεφόμενος ἐπὶ τοῦ ἵππου καθ' ὅσον ὁ ἵππος βαδίζει καὶ ἀπομακρύνεται, καὶ ἐφ' ὅσον δύναται νὰ τὴν βλέπῃ, τὴν παρατηρεῖ. Βλέπων δ' αὐτὴν ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι εἶπε τὴν ἐσπέραν τῆς χθὲς ἀπαρχόμενος τοῦ χοροῦ :

— Εἶνε ἡ τελευταία φορὰ !

Ἐκείνη δὲ καὶ τὰς δύο χεῖρας κινουσα τῷ ἀπέστελλε χαιρετισμούς, καὶ ἡ κίνησις αὕτῃ ἐπαναλαμβάνομένη ἔφερε τὰς χεῖρας τοσοῦτον ἐγγὺς τῶν χειλέων τῆς, ὥστε ἂν τις ἔβλεπεν αὐτὴν θὰ ἠδύνατο νὰ νομίσῃ ὅτι . . .

— "Α ! ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, ἂν καὶ μετὰ τοῦτο δὲν ἐνόησεν ὅτι τὸν ἀγαπῶ καὶ ἂν δέν με συγχωρήσῃ διὰ τὰ πλούτη μου ! . . .

[Ἐπταί συνέχεια].

Οἰδέποτε θὰ εἴπω εἰς νέον ἄνθρωπον : « Φυλάχθητι ἀπὸ τὰ πάθη », διότι εἶνε μωρὸν νὰ εἴπῃ τις εἰς τὴν θάλασσαν : « Φυλάχθητι ἀπὸ τὰς τρικυμίας ». Ἀλλὰ θὰ φωνάξω πρὸς αὐτόν : « Φύλαττε σεαυτὸν κατὰ τὴν ἐξέγερσιν τῶν παθῶν σου. »

ΤΟΜΟΣ ΙΣΤ'—1883.

Αἱ τῶν λαῶν συγγένειαι, κατὰ τὴν εὐρεῖαν σημασίαν τῆς λέξεως ταύτης, καταφαίνονται ὅχι μόνον ἐν τῇ γλώσσῃ, τοῖς μύθοις, τοῖς ἥθεσι καὶ τοῖς ἐθίμοις αὐτῶν τοῖς κοινοῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν ταῖς προλήψεσι καὶ δεισιδαιμονίαις αὐτῶν, αἵτινες ἀποτελοῦσι μίαν, τὰ μάλιστα διακριτικὴν, φάσιν τοῦ ψυχολογικοῦ τῶν ἐθνῶν χαρακτῆρος.

1ον Ἡρακλῆς καὶ Ἰπποκένταυρος δὲν ὑπάρχουσι πλέον ἐν Ἑλλάδι· ἀλλὰ Διῖάνειραι, τουτέστι παρημελημένοι σύζυγοι, δεόμενοι ὑπερφυσικῶν θελκτηρίων, ὅπως ἀναθερμάνωσι τὴν ἀποχλιασθεῖσαν ἀγάπην τῶν ἀπίστων αὐτῶν ἀνδρῶν, δὲν θὰ λείψωσι ποτε ἐκ τῆς οἰκουμένης. Ἡ ὑπαρξὶς τοιούτων λοιπὸν ἐν τισιν ἐλληνικαῖς ἀποικίαις τῆς Θοράκης δὲν ἀποδεικνύει ἀκόμη τίποτε περὶ συγγενείας τῶν ἐκεῖ Γραικῶν πρὸς τοὺς ἀρχαίους.

Συγγένειαν ὅμως, νομίζομεν, προδίδει ἡ μεγάλη ὁμοιότης τῶν θελκτηρίων, δηλαδὴ τῶν μέσων, δι' ὧν αἱ πάλαι καὶ νῦν Ἑλληνίδες, ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς αὐτῶν δυστυχίαις, προσπαθοῦν νὰ διορθώσωσι τὰ ἀδιόρθωτα πλέον.

Εἶνε γνωστὸν τίνι τρόπῳ ἐτιμώρησεν ὁ Ἡρακλῆς τὴν αὐθάδειαν τοῦ Κενταύρου ἐκείνου, ὅστις ἀναδεχθεὶς νὰ διαβιβάσῃ διὰ τοῦ παταμοῦ τὴν νεκρὰν τοῦ ἥρωος σύζυγον, ἐνόμισε προτιμότερον νὰ πληρωθῇ παρ' αὐτῆς ὡς ἐδόκει αὐτῷ μάλλον, παρὰ ὡς συνέφερεν ἡ ἡρεσκεν αὐτῇ καὶ τῷ συζύγῳ τῆς. Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ὑπερφιάλος οὗτος πορθημεὺς ἐξέπνεεν ὑπὸ τὴν πληγὴν τοῦ ἥρακλείου βέλους, συνεβούλευσε τὴν ἐντρομον ἔτι Διῖάνειραν νὰ χρησιμοποίησιν τὸ αἷμα του, ὡς μέσον, ὅπως ἐπαναφέρῃ τὸν Ἡρακλέα εἰς τὰ συζυγικά του καθήκοντα, ἂν ποτε ἔλυστικώτερα κάλλη ἄλλης τινὸς θνητῆς ἤθελον ἀπειλήσει νὰ παραγκωνίσωσι τὰ ἑαυτῆς. Ἡ προληπτικὴ γυνὴ ἐξετέλεσε τὴν συμβουλὴν μετ' ἀπαρδειγματίστου εὐπιστίας καὶ ὡς γνωστὸν, ἠνάγκασε τὸν Ἡρακλέα νὰ παρακαθήσῃ μετὰ τῶν ἀθανάτων, πρὶν ἢ αὐτὸς ἐπιθυμήσῃ νὰ καταλίπῃ τὰς ἀπολαύσεις τῶν θνητῶν.

Ἡ ἀκατανόητος αὕτη εὐπιστία τῆς Διῖανειρας δὲν ἐξηγεῖται, νομίζομεν, ἄλλως πως, ἢ ἂν παραδεχθῶμεν, ὅτι ἐν τῇ παλαιότητι ἐκείνῃ ἐποχῇ τὸ αἷμα παραδόξων τινῶν πλασμάτων ἐπαμφοτερίζουσης φύσεως ἐπιστεύετο ὡς κατὰλληλον κολλητήριον τῶν διαρραγέντων συζυγικῶν δεσμῶν. Καὶ τοιαῦτα παραδόξα πλάσματα ἦσαν ἀναμφιβόλως οἱ Κένταυροι.

Σήμερον ὅτε, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, οἱ Ἰπποκένταυροι ἐξέλιπον, αἱ θυγατέρες τῶν ἀρχαίων Ἑλληνίδων ἀναγκάζονται ν' ἀρκεσθῶσι μὲ κατὰ τι μικρὸν μὲν, ἀλλὰ λίαν ἀνάλογον

αὐτῶν, καὶ τοῦτο εἶνε — τί νομίζετε; — ἡ νυκτερίς!

Ἀληθῶς, ὅπως οἱ Ἱπποκένταυροι ἐπημφοτερίζον μεταξὺ ἀνθρώπου καὶ ἵππου οὕτως αἱ νυκτερίδες ἐπαμφοτερίζουσι μεταξὺ πτηνοῦ καὶ μύου. Εἶνε λοιπὸν τὰ αὐτὰ παραδόξα πλάσματα καὶ κατὰ συνέπειαν τὸ αἷμα των κατέχει τὴν αὐτὴν ὑπερφυσικὴν ιδιότητα, ἣν ἐπίστευσεν ἡ Δηϊάνειρα ὅτι κατεῖχε τὸ αἷμα τοῦ Κενταύρου. Μετὰ τὴν διαφορὰν, ὅτι τὸ ἐν αὐτῷ βεβαμμένον ἐριούχον φέρουσι σήμερον οὐχὶ οἱ ἀποσικιρτήσαντες τῆς ιδίας αὐτῶν ἐστίας σύζυγοι, ἀλλ' αἱ ἐγκαταλειμμέναι γυναῖκες, ἀναμφιβόλως διότι ἐν τῇ σημερινῇ χρήσει δὲν ὑποκρύπτεται πλέον ὁ σατανικὸς σκοπὸς τῆς ἐκδικήσεως, ὅπως ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐκείνῃ, τῇ εἰδικῇ.

Ῥον. Ὅπως τ' ἀνωτέρω παραδείγματα ἐπαμφοτερίζοντων πλάσμάτων, οὕτω καὶ ἄλλα τινὰ εἶδη παραδόξων ζῶων συνέτειναν πρὸς γένεσιν προλήψεων κοινῶν τοῖς τε ἀρχαίοις καὶ τοῖς συγχρόνοις Ἑλλήσιν. Ἐν ἑκ τῶν πολλῶν τούτων ζῶων εἶνε καὶ ὁ ὄφεις. Ἡ ἐκ τῆς ἐπιφανείας τοῦ σώματος αὐτοῦ ἑλλειψίς παντὸς κινήτικου ἢ ἀπτικου ὀργάνου, καὶ, ἐναντίον ταύτης, ἡ εὐχέρεια καὶ ποικιλία τῶν κινήσεων αὐτοῦ, ὁ ἀπρόσιτος τῇ ἀνθρωπίνῃ παρατηρήσει βίος, ἡ ἀφανὴς δίκαια καὶ ἡ καταστρεπτικὴ ἐπιρροή τῶν δηγμάτων τοῦ ἄλλως ἀβουλήτου τούτου ἐρπετοῦ ἐπὶ τῆς ζωῆς, τοῦ πολυτιμοτέρου ἀγαθοῦ, τῶν ἀνθρώπων, ἐνέπνευσεν εἰς αὐτοὺς τὴν πρόληψιν, ὅτι ἡ φύσις αὐτοῦ κέκτηται μυστικὰς ὑπερφυσικὰς τινὰς ιδιότητας, ἃς ἐνόμισαν ἴσως, ὅτι εἶδον διαλαμπύσας διὰ τῶν ἐσπερημένων βλεφαρίδων, καὶ διὰ τοῦτο ἀποτροπαίων, ὁμμάτων του.

Τοιοιουτρόπως βλέπομεν τὸν ὄφιν οὐχὶ μόνον ἀναπαυόμενον ὑπὸ τὴν ἀσπίδα τῆς πολιούχου Ἀθηνᾶς, ἢ κοσμοῦντα τὰ τοῦ Ἑρμοῦ κηρύκεια, ἀλλ' εὐρίσκομεν αὐτὸν πρὸ πάντων οἰκεῖον τῷ Ἀσκληπιῷ καὶ τῇ Ὑγιείᾳ.

Τίς δὲν γνωρίζει τὸν ἥρωα τῶν ἱατρικῶν, καὶ τίς δὲν εἶδε περὶ τὴν βακτηρίαν αὐτοῦ σπειροειδῶς ἀνέροντα τὸν ὄφιν! Ἀληθῶς τόσον ὁ υἱὸς ἐκεῖνος τοῦ Ἀπόλλωνος ὅσον καὶ οἱ σύντροφοί του δὲν ἐπιδρώσι πλέον ἐπὶ τῶν προληπτικῶν Ἑλλήνων. Ἐν τούτοις ἡ δημώδης ἱατρικὴ ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ τοὺς ἥρωάς της, δηλαδή τὰς μαγίσσας καὶ τοὺς γόητας. Μετὰ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ σημερινοὶ ἥρωες, μὴ ὄντες μαρμαρίνοι, ὥς αἱ ἀρχαιοελληνικαὶ αὐτῶν ἐξοχότητες, προτιμῶσι νὰ συναναστρέφονται καὶ χρησιμοποιοῦσι τοὺς ὄφεις ἱατρικῶς, μὲ τρόπον ὅσον τὸ δυνατόν ἀκίνδυνον εἰς τὰ εὐτρωτά των σώματα. Ἀντὶ νὰ ἔχωσι τοὺς ὄφεις ἐπειγομένους ἐπὶ τῆς ῥάχews τῶν βακτηριῶν αὐτῶν, ἔχουν τὰς βακτηρίας αὐτῶν ἐπειγομένας ἐπὶ τῆς ῥάχews τῶν ὄφων, καὶ δὲν

ποιοῦνται χρῆσιν αὐτῶν εἰ μὴ ὅταν τοὺς καταστήσωσι διὰ τῆς συμπεριφορᾶς των ταύτης διὰ πικνὸς ἀκινδύνους.

Αἱ ἱαμακτικαὶ τῶν ὄφων δυνάμεις εἶνε διάφοροι, ἀναλόγως τῆς ιδιαιτέρας αὐτῶν φύσεως. Ὅσῳ παραδοξότερον τὸ ἐρπετὸν τόσῳ εὐρυτέρα ἡ ἐπὶ τῆς υγείας ἐπιρροή του. Ὁ μυθωδέστερος τῶν κυρίων ὄφων, ἡ Κουφή, παρέχει εἰς τὸν δειδιδαίμονα λαὸν ἐν εἶδος πανακείας ἐν τῇ μορφῇ λευκοῦ καὶ σκληροτάτου λίθου, ἱσομεγέθους ὡς περιστέρως, ὃν ἐγὼ αὐτὸς καὶ εἶδον καὶ ἐγεύθην, καὶ οὐ τινος τὴν ἐκ τοῦ ὄφως ἐξαγωγήν μοι περιέγραψαν μὲ τὰς ἐξῆς λεπτομερίας.

Ἐπειδὴ ἡ Κουφή εἶναι ὁ ἐπικινδυνωδέστερος τῶν ἐν τῇ νήσῳ ὄφων, διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς ἐν τῇ προνοίᾳ του, ὥρισεν εἰς αὐτὸν νὰ διατελῇ ἐξ μὲν μῆνας κωφὸς ἀλλὰ βλέπων, ἐξ δὲ μῆνας τυφλὸς ἀλλ' ἀκούων. Ἡ τελευταία αὕτη περίοδος εἶνε ἡ καταλληλοτέρα πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ λίθου, διότι ὁ θηρευτὴς δύναται νὰ πλησιάσῃ τὸ φοβερὸν ἐρπετὸν, διαλαθὼν ὅσον οἶόν τε τὴν ἀκοήν του, καὶ νὰ τοῦ ἀποκόψῃ δι' ἐνὸς ἀξινυκτύηματος τὴν κεφαλὴν, πρὶν ἢ προσθιάσῃ νὰ καταπῇ καὶ κατασφύρῃ τὸ πολυτιμὸν ἀλεξιφάρμακον, τὸ ὁποῖον οἱ γηραιότεροι τῶν ὄφων τούτων φέρουσιν εἰς τὸ στόμα, ἐν μαλακῇ καταστάσει, καὶ ἐπιτηροῦσι ζηλοτύπως, ἐν συνειδήσει δὴθεν τῆς μυστηριώδους αὐτοῦ ἱαμακτικῆς δυνάμεως, τοῦθ' ὅπερ καθιστᾷ τὴν ἀπόκτησιν τῶν τοιούτων λίθων λίαν δύσκολον. καὶ τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν πολὺ μικρόν. Ἐγὼ, καθὼς εἶπον, ἠξιώθην νὰ ἴδω καὶ γευθῶ τινος ἐξ αὐτῶν, κτήματος ὄντος τοῦ ἡγουμένου τῆς Κίρκου, πρὸς ὃν πολλοὶ χωρικοὶ προσέτρεχον ἐξαιτούμενοι θεραπείαν, καὶ ἀπῆρχοντο, φέροντες εὐλαβῶς, ἐντὸς ποτηρίου ὕδατος, ῥινίσματα τινὰ τοῦ θαυματουργοῦ λίθου.

Ἐὰν ὁ σεβαστὸς ἐκεῖνος γέρων μᾶς ἐφενάκισε, Θεὸς κ' ἡ ψυχὴ του!

Οὐχ ἥττον μυστηριώδης εἶνε ἡ δύναμις ἐτέρου τινὸς ὄφως, οὐ δὲν δύναμαι τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ ἐνθυμηθῶ τὸ ὄνομα, καὶ οὐ τὰ κέρατα βλέπει τις συχνὰ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐξηρητημένα ἀπὸ τῆς καλύπτρας τῶν νηπιῶν μετὰ τῶν λοιπῶν φυλακτῶν, οἷα εἶνε τὸ σκόροδον, τὰ κυανὰ χάνδρα, τὰ βυζαντινὰ νομίσματα καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ἀλλὰ τὸ ἀλάνθαστον ἀλεξητήριο κατὰ τῆς βασκανίας τὸ παρέχει ἡ ἐν τῇ ἐχίδνῃ οἰκουσα ὑπερφυσικὴ δύναμις. Γραῖά τις Θρᾷσσα, ἥτις διαρκῶς εὐρίσκετο εἰς τὰ μαχαίρια μὲ τὸν δεσπότην τῆς ἐπαρχίας, διὰ τὰς ἀντιχριστιανικὰς γοητείας, δι' ὧν ὑπεξήρει μέγα μέρος τῶν ἐκτάκτων εισοδημάτων τοῦ ἱερατείου, μοι ἐδίδαξε τὸ ἐξῆς ἀφθαστον φυλακτὸν ἐναντίον ὀφθαλμῶν βασκανῶν. Ἰδοὺ ἡ

συνταγή: Φόνευσον κατὰ τὸ ἕκρ μίαν ἔχιδναν, ἀπόκοψον τὴν κεφαλὴν καὶ θείς εἰς τὸ στόμα τῆς ἑνα κύαμον θάψον αὐτὴν εἰς τὴν γῆν. Ὁ κύαμος θὰ βλαστήσῃ καὶ θὰ καρποφορήσῃ. ὕταν μάλιστα δὲν λησμονήσῃς νὰ συνοδεύσῃς τὴν φυτεῖαν αὐτοῦ μὲ τὰς λέξεις τῆς ἐπιφθῆς, ἣν ἐγὼ δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον, ἥτις ὅμως δὲν ἦτο παρὰ χονδροειδέστατος καὶ ἀνήθικος ἐξορκισμὸς τοῦ κακοῦ ματιοῦ. Οἱ τοιοῦτοτρόπως παραχθέντες κύαμοι εἶνε ἀποτροπαῖοι τῆς βασιανίας ἀλάνθαστοι. Ἀρκεῖ νὰ ἔχῃς ἕνα ἐξ αὐτῶν δεμένον εἰς τὸ βρακοζώνιον σου καὶ ποτὲ μᾶτι δὲν σὲ πιάει!

Ἡ χρῆσις τῶν ὄψεων καὶ κυρίως τῶν ἐχιδνῶν, πρὸς παρασκευὴν διαφόρων φαρμάκων ἦτο καὶ εἰς ἔτι συνήθης παρὰ πολλοῖς Ἰνδογερμανικοῖς λαοῖς.

Ἐν Γερμανίᾳ ὁ ἀμαθὴς λαὸς ἀποκαλεῖ ἱματικὴν τινὰ κόνιν *Schlangenpulver*, ἥτοι κόνιν ὄψεως, πιθανώτατα διατηρήσας ἀμετάβλητον ὄνομα φαρμάκου, τὸ ὁποῖον ἡ νεωτέρα ἐπιστὴμη ὑποκατέστησε δι' ἑτέρου.

Ἐν Γαλλίᾳ, πρὶν ἢ ὁ πολιτισμὸς ἐκδιώξῃ τὴν δεισιδαιμονίαν καὶ τὰς προλήψεις καὶ ἐκ τοῦ τελευταίου των καταφυγίου, τῆς οἰκίας τοῦ γεωργοῦ, οἱ αὐτοχειροτόνητοι ἱατροὶ καὶ γόητες τοῦ τόπου, ἐξέπεμπον τοῦτ' αὐτὸ ἐκστρατείας κατὰ τῶν ἐχιδνῶν, διότι τὴν ἐξ αὐτῶν παραγομένην κόνιν μετεχειρίζοντο πρὸς θεραπείαν διαφόρων νοσημάτων. Ἀφ' οὗτου ἰδρῦθησαν τὰ ἐπίσημα φαρμακεία, καὶ αἱ φυσιολογικαὶ παθολογικαὶ ἀντεκατέστησαν τὰ ἰδιόγραφα ἱατροσόφια τῶν αὐτοδιδάκτων ἀσκληπιαδῶν, ἀποθνήσκουσι μὲν οἱ ἄνθρωποι μεθοδικώτερον, αὐξάνει ὅμως ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐχιδνῶν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ὁ θερισμὸς κατῆντησε νὰ θεωρῆται εἰς τινὰς ἐπαρχίας ἔργον ἐπικίνδυνον. Τόσοι θερισταὶ δάκνονται ὑπ' αὐτῶν καὶ τόσοι ἀποθνήσκουσιν, ὥστε αἱ ἐπαρχιακαὶ ἀρχαὶ ἀπὸ τινῶν ἐτῶν δὲν ἔπαυσαν παραπονοῦμεναι πρὸς τὴν κεντρικὴν κυβερνήσιν κατὰ τῆς μάλιστα τοῦ δηλητηριώδους τούτου ὄψεως, ἀποδίδουσαι τὸν πολλαπλασιασμὸν αὐτοῦ εἰς τὸ ὅτι δὲν χρησιμοποιεῖται πλέον ὑπὸ τῆς ἱατρικῆς καὶ τῶν γοήτων!

Ὅτι δὲν λέγομεν ὑπερβολὰς μαρτυρεῖ ἡ σπουδὴ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργοῦ, ὁστις πρὸ τινος ἔτι ἐνετείλατο τοῖς δημοτικοῖς συμβουλίοις νὰ ψηφίσωσιν ἀμοιβὴν ἐνὸς φράγκου δι' ἐκάστην φονευομένην ἔχιδναν ἐν ταῖς περιφερείαις, αἵτινες βρίθουσι τοιούτων, ἡμίσεος δὲ ἐκεῖ ὅπου ὁ ἐξ αὐτῶν κίνδυνος δὲν εἶνε εἰσέτι μέγας.

Καὶ λοιπὸν διὰ τῆς αὐθεντικῆς ταύτης πληροφορίας μαρτυρεῖται ὅχι μόνον κοινότης πίστεως ἢ προλήψεως πρὸς τοὺς ὀφιούχους Ἀ-

σκληπιούς καὶ Ὑγίαιας ἐν τε τοῖς παλαιοῖς καὶ τοῖς νεωτέροις χρόνοις, ἀλλ' ἐπιβεβαιοῦται ἔτι ἅπαξ τὸ δόγμα τῶν τελεολόγων, ὅτι ἐν τῷ κόσμῳ τίποτε δὲν εἶνε ἄχρηστον καὶ περιττὸν, οὐδ' αὐτοὶ οἱ ὄφεις, οὐδ' αὐτοὶ οἱ ἀπατεῶνες καὶ οἱ γόητες!

B.

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης.

Τοῖς ταξιδεύουσι μεγάλας θαλάσσας, καὶ ἰδίως τὸν Εἰρηνικὸν καὶ Βόρειον Ὤκεανόν, παρουσιάζονται πολλάκις φαινόμενα περιεργότατα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης συμβαίνοντα, ἅτινα δι' αὐτοὺς μὲν ἴσως εἶνε αἰνίγματα, ἀλλὰ διὰ τὸν μετεωρολόγον καὶ τὸν ἀστρονόμον παρέχουσι μέγιστον ἐνδιαφέρον, καὶ ἀποτελοῦσι ζητήματα, ἅτινα χρῆζουσιν ἐπιστημονικῆς συζητήσεως καὶ συνδιασκέψεων ἐπιστημονικῶν.

Ἴδου πῶς ὁ Margollé περιγράφει ἱκανὰ τῶν φαινομένων τούτων.

«Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Εἰρηνικοῦ καὶ τῆς Θαλάσσης τῶν Ἰνδιῶν, ἔνθα ὁ Ὤκεανὸς εἶνε βαθύτατος, ἀπειράριθμα τάγματα ὀργανικῶν ὄντων καὶ ζωῶν παράρχουσιν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς ἀπεράντου ἐκτάσεως τῶν χλιαρῶν ὑδάτων τοὺς ποικίλους ἐκείνους χρωματισμοὺς, τὰς χρωματιστάς ἐκεῖνας κηλίδας, αἵτινες καλύπτουσι πολλάκις διαστήματα, ἅτινα τὸ βλέμμα ἀδυνατεῖ νὰ περιλάβῃ καὶ τὰ ὅποια πολλάκις οἱ ναυτιλλόμενοι ἐκλαμβάνουσιν ὡς ὑφάλους».

Ὁ Klingman πλοίαρχος τοῦ ἀμερικανικοῦ πλοίου *Stooting-Star* περιέγραψε μίαν τῶν κηλίδων τούτων ἐν ἐπιστολῇ διευθυνομένῃ πρὸς τὸν διευθυντὴν τοῦ Μετεωροσκοπεῖου τῆς Οὐάσιγκτων· ἰδου ἡ ἐπιστολή:

«27 Ἰουλίου 1854. Τὴν 7 ὥρ. 45' τῆς ἑσπέρας, τὸ χρῶμα τῆς θαλάσσης, ὅπερ τάχιστα καθίστατο λευκόν, ἐφείλκυσε τὴν προσοχήν μου. Εὗρισκόμεθα εἰς λίαν συχνάζομένης παραλίας καὶ δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν τὸ φαινόμενον· ἡρευνήσαμεν τὸ βάθος, ὅπερ μολίς εὔρομεν 100 μ. Ὡς ἐκ τούτου ἐπανελάβομεν τὴν ἐξέτασιν ὑπὸ θερμοκρασίαν τοῦ ὕδατος 25° 8', κατὰ τὴν 8ην ὥραν τῆς πρωίας. Ἐπληρώσαμεν τοῦ ὕδατος τούτου ἀσκὸν 270 λίτρων χωρητικότητος καὶ ἀνεγνωρίσαμεν ὅτι τοῦτο ἦτο πλῆρες μικρῶν λάμψιν παραγόντων σωματίων, ἅτινα, τοῦ ὕδατος ταρρασσομένου, παρίσταν θέαμα σκωλήκων καὶ ἐντόμων κινουμένων. Τινὰ τούτων ἐφαίνοντο ἔχοντα 0,15 μῆκος. Ἠδυνήθημεν νὰ συλλάβωμεν τινὰ τούτων διὰ τῆς χειρός, καὶ διετήρουν τότε τὴν λάμψιν των μέχρις ἀποστάσεως βημάτων τινῶν ἀπὸ τινος λυχνίας, ἀλλ' ἐάν τις ἐπλησίαζεν